

SIMONA AHRNSTEDT

VIELÄ VÄHÄN LISÄÄ

Väärä mies, väärä ajankohta.
Miksi se kuitenkin tuntuu niin
oikealta?

WSOY

Simona
Ahrnstedt
Vielä vähän
lisää

Suomentanut Virpi Vainikainen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS
Bara lite till

COPYRIGHT © SIMONA AHRNSTEDT 2019
Published by agreement with Salomonsson Agency

SUOMENKIELINEN LAITOS © VIRPI VAINIKAINEN JA WSOY 2021
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-45457-2
PAINETTU EU:SSA

Stella Wallin ei olisi uskonut, että hänelle voisi käydä näin. Monenlaista kuraa oli hänenkin niskaansa satanut, mutta että tällaista. Ehkä jokainen nainen uskoi, ettei tätä voisi sattuakaan juuri hänelle. »Minä en ainakaan ikinä olisi niin tyhmä, vähä-älyinen ja pöyristyttävän sinisilmäinen.»

Ilmeisesti hän sitten kuitenkin oli.

Stella oli šokissa. Ei, vaan vihainen. Ei. Hän oli sekä šokissa että vihainen.

Hän puristi Chanel-laukkuaan, jota varten hän oli säästänyt vuosikautia ja jota hän rakasti melkein enemmän kuin itse elämää.

Aluksi hän oli tietysti kieltäytynyt uskomasta koko asiaa. Eihän se voinut olla totta. Mutta kyllä se oli. Hän oli petetty nainen. Hänen poikakaverinsa oli ollut uskonon. Stellan käydessä omaa taisteluaan ja keskittyessä kerrankin itseensä mies oli maannut toisen naisen kanssa. Monta kertaa. Sen... sen... sen yhden kanssa.

Eikä Stella ollut aavistanut mitään.

Hän oli petetty nainen. Ja koditon nainen, sillä asunto oli miehen. Ja työtön nainen. Koska... niin, koska.

Petty, koditon, työtön. Vielä hän ei ollut päättänyt, mikä niistä oli pahinta.

Hän katsoi ympärilleen ja totesi olevansa kuin vieraalla planeetalla. Ilma oli luonnottoman raikasta. Ei pakokaasuja, ei ääniä. Selkäpiitä karmi.

Hän suoristi aurinkolasejaan. Hänen elämänsä oli ollut mallillaan. Oli ollut kohtalainen työpaikka, jossa hän sai työskennellä itselleen tärkeiden asioiden parissa.

Oli ollut koti, mitä ei todellakaan voi pitää itsestäänselvyytenä, kun on 28-vuotias ja haluaa asua Tukholmassa.

Oli ollut tavoite ja unelma.

Oi sitä unelmaa. Se oli pysynyt samana niin kauan kuin hän muisti. Ensimmäistä kertaa kahteen vuoteen se oli ollut ulottuvilla. Unelma tulevaisuudesta, jossa hänen luovuutensa ja intohimonsa vihdoinkin puhkeaisi kukkaan.

Oli ollut poikaystävä.

Se mulkero.

Kuinka hän oli voinut olla niin hyväuskoinen? Hän, joka ei koskaan erehtynyt naiiviksi, joka oli tottunut huolehtimaan itsestään. Joka tiesi, että elämä saattoi tirvaista päin näköä milloin tahansa.

Stella tirkisteli maailmaa aurinkolasiensa läpi. Maaseutu oli hänelle täysin vieras ympäristö. Ilma oli niin puhdasta ja tuoksuva, että huimasi. Ja oli aivan sairaan hiljaista. Hän oli kasvanut Tukholman likaisella Södermalmilla, jossa riitti vilskettä vuorokauden ympäri. Hän oli kulkenut maanlaisella yksin kymmenvuotiaasta asti. Hän rakasti kaupungin sykettä. Ihmisjoukkoja. Sitä kuinka kukaan ei pistänyt silmään, ei ihonvärittään eikä vaatteiltaan. Hän rakasti puistoja, joissa kukat kasvoivat rivissä ja heiveröisiä puita rajasivat betoni ja kiveykset.

Hän horjahteli aivan liian korkeakorkoisilla Louboutineillaan. Niitä ei ollut tarkoitettu matkatamineiksi – kuten ei hänen vaatteitaankaan. Tällaisessa asussa käytiin kaupungilla drinkillä ja ajettiin taksilla kotiovelle. Hänen tämänhetkinen habituksensa oli mahdollisimman epäkäytännöllinen, mutta hän oli halunnut tuntea olevansa kaunis ja vahva, ja siksi hän oli valinnut parhaan silkkitoppinsa, sen, jonka suunnitteluun ja leikkaamiseen hän oli uhrannut monta viikkoa. Se oli, jos

totta puhuttiin, yksi parhaita hänen ompelemiaan vaatteita. Hän oli halunnut uhkua voimaa.

Tässä sitä sitten oltiin landella, tukka suoristettuna, korkeissa koroissa, silkissä ja kašmirissa, ja yritettiin pitää pakokauhu kurissa. Mutta hänellä oli suunnitelma. Hyvä suunnitelma. Kaikkea muuta kuin päätön suunnitelma.

Hän möisi talonsa kartanonherralle, jonka nimi oli Erik. Tölli oli pieni ja arvoton, oli Erik sanonut, mutta jos kaupat tehtäisiin pikaisesti, oli hän valmis maksamaan kelpo hinnan. Ja Stella oli valmis hyväksymään mitä vain, sillä hän tarvitsi nyt rahaa. Ennen kauppoja hän kuitenkin yrittäisi etsiä talosta tietoja salaperäisestä äidistään ja vieläkin salaperäisemmästä isästään, minkä jälkeen hän kiiruhtaisi takaisin Tukholmaan valmistelemaan muuttoa New Yorkiin, maksoi mitä maksoi. Hän jättäisi kaiken taakseen.

Easy peasy.

Jos hän siis saisi talosta tarpeeksi rahaa. Ja jos hän pääsisi opiskelemaan.

Hän huitaisi jotain hyönteistä.

Paljon jossittelua.

Ensin pitäisi kuitenkin löytää Laholmiin.

Hän oikaisi Chanel-laukkuaan ja puristi kaulakoruaan, jota hän käytti aina, kuin onnenkaluna, ja sitten hän katsoi autiutta ympärillään. Tyhjä rautatieasema, paljon peltoja, moottoritie.

Missä täällä oli kaupunki?

Kukko kiekui kovaa ja korkealta. Meteli tunkeutui Thor Nordströmin uneen. Kukon jatkaessa karjuntaansa Thor nousi, pisti päänsä avoimesta ikkunasta ja huusi: »Riittää jo.»

Kieunta taukosi, mutta saattoi suorastaan kuulla, kuinka kukko veti henkeä vastatakseen kahta kovempaa. Thor veti ylleen vaatteet, puhkipestyt työhousut, valkoisen T-paidan ja kuluneen ruutupaidan, ja meni keittiöön keittämään päivän ensimmäistä kahvipannullista ja heräämään.

Aurinko paistoi keittiön ikkunasta. Lagan-joen jääkylmät vedet kimalsivat puiden välistä, ja maisema aaltoili vihreinä kumpuina. Toukotyöt olivat täydessä vauhdissa, ja edessä oli pitkä päivä.

Hän avasi oven, ja kaksi koiraä törmäsivät pihalle.

»Oliko kaikki kunnossa?» hän tiedusteli, kun Nessie palasi tarkastuskierrokseltaan.

Mustavalkoinen bordercollie heilutti häntää. Paimenkoira Nessie oli älykkäämpi kuin moni Thorin tuntema ihminen. Hän rapsutti sitä korvan takaa samalla kun Pumba, paksu keltainen labradorinpentu, tepsutti keittiöön. Aina Nessien kannoilla, aina etsimässä syötävää. Ruoka oli parasta, mitä Pumba tiesi, ja sen vatsanseutu oli jo vähän turhankin pyöreä.

Kun koirat oli ruokittu, ensimmäinen kuppi kahvia juotu ja loput kahvista kaadettu termariin, oli seuraavan liikkeen aika.

»Lähdetäänpä kierrokselle», hän sanoi.

Nessie singahti ulos ja Pumba kompuroi perässä niin vikkelästi kuin lyhyet jalat sallivat.

Tähän aikaan vuodesta Thor ahersi aamuvarhaisesta iltamyöhään. Hänellä oli iso maatila, johon kuului laidunmaata, viljelysmaata, peltoa ja metsää. Hänellä oli myös palkattua työvoimaa sitä hoitamassa, mutta päävastuu kuului hänelle itselleen. Hän viljeli viljaa, kasviksia, hedelmiä ja marjoja ja piti karjaa.

Ensin hän päästi ulos kanat. Äänekäs kukko röyhisti rintaansa varmana siitä, että hän oli kartanon kuningas. Thorin kanat elivät tiukassa matriarkaatisessa, joten kukot saivat haakea haasteensa muualta. Kanat alkoivat nokkia kukkojen var-tioidessa.

Kuusi valkoista tunturilehmää odotti jo navetan ulkopuo-
lella. Thor päästi ne sisään, pyyhki vetimet ja lypsi lehmät navetassa. Maitoa riitti talouden tarpeisiin ja jopa juustoksi, myytäväksi asti. Hänen halloumin kaltainen, grillattavaksi tarkoitettu »tulijuustonsa» oli menestystuote. Lypsyn jälkeen hän päästi lehmät takaisin laitumelle ja lähti kiertämään tilaa varmistaakseen, ettei yöllä ollut sattunut mitään. Tämän-
kokoisella tilalla riitti työtä, eikä yksikään päivä ollut toisen kaltainen. Aina oli jotain korjattavaa, kannettavaa tai kaivetavaa, mutta se sopi hänelle hyvin, hän teki mielellään ruumiillista työtä. Ehkä työ auttoi välttämään ajattelemista, hän filosofoi tarkistaessaan paikkausta tarvitsevaa aitaa.

Vanhasta muistista hän kävi monta vuotta sitten istutetun magnoliapuun luona. Puu oli hengissä, mutta vaikka se oli nähnyt jo monta kevättä, ei se ollut koskaan vielä kukkinut, nupun nuppua se ei ollut tehnyt, vain kalpeanvihreitä lehtiä ja harottavia oksia.

Se pitäisi kaataa, hän ajatteli, kuten tuhat kertaa aikaisemminkin. Muttei hän voinut. Ei raskinut.

»Tänne», hän kutsui sen sijaan koiria ja vislasi ne luokseen.

Yhdessä he kävelivät hedelmätarhan halki, missä puut olivat eri vaiheissa kukintaa. Omenaa, päärynää, kirsikkaa, ja

erityisen suojaisessa nurkkauksessa eksoottisempiakin lajeja: aprikoosia ja mantelia. Haukka liiteli korkeuksissa ja peloteli pikkulintuja ja muita saaliseläimiä karkuun. Västärakit ja kiurut etsivät hyönteisiä, ja lampeen oli ankkujen kauhuksi asettunut sähisevä joutsenpariskunta.

»No mutta Pumba», hän sanoi, kumartui ja nosti pennun varovasti kaninkolosta, johon se oli juuttunut takapuoli pysyvässä. Koira kirmasi haukkuen kimalaisen perään.

Thorin katse osui hänen tonttinsa rajalla juoksevan pikkujoen rannassa seisovaan torppaan. Rötiskö oli ainainen huolenaihe. Rakennus oli viime vuosina ränsistynyt hyvää vauhtia. Sen omistaja, joku tukholmalainen, ei olisi voinut vähemmän välittää sen kunnosta. Vuosien mittaan Thor oli koettanut vähän katsoa mökin perään, mutta parasta olisi kai antaa sen romahtaa. Katto vuoti, ikkunat kaipasivat tiivistämistä, eristystä ei ollut nimeksikään ja luoja yksin tiesi, millainen eläimistö sen sisätiloihin oli asettunut. Piha oli rikkaruohojen ja vesakon ryteikkö, ja sitä varjosti valtava tammi, joka pitäisi kaataa ennen kuin se kaatuisi jonkun päälle. Thor oli tehnyt jonkin verran pihatöitä, perannut oja ja pitänyt niitä kunnossa oikeastaan enemmän kuin olisi sopinut, mutta hän ei vain kestänyt katsoa vierestä tuollaista pusikoitumista. Lisäksi maaplantti oli tärkeä puskuri hänen maidensa ja hänen ikävimmän naapurinsa välissä. Vesi välkehti lähellä taloa. Pikku lampi oli täynnä puiden siimeksessä viihtyviä sammakoita ja vesiliskoja. Perhoset, kukat ja hyönteiset viihtyivät tontilla myös, mökin ympäristö oli kuin luonnon monimuotoisuudelle pyhitetty minikokoinen suojelualue. Kai hänen pitäisi koettaa ottaa yhteyttä tollin omistajaan ja tarjoutua ostamaan se, mutta sitä ennen oli tärkeysjärjestyksessä vielä paljon muuta tekemistä. Yleensä hän oli tyytyväinen, jos selvisi päivän loppuun saakka ilman suurempia katastrofeja.

»Heissan», huusi ääni monta tuntia myöhemmin.

Thor vilkaisi rannekelloa. Melkein lounasaika, ja rinnettä nousi parhaillaan My.

»Mitä hommaat?» My kysyi, suuteli häntä ja tervehti koiria.

Hän tunsi heti, että jotain oli nyt toisin, mutta ei osannut tarkentaa, mitä. Hän kohotti vasaraansa havainnollistaakseen, mihin oli seuraavaksi ryhtymässä.

»Yksi uusista kileistä on oppinut karkaamaan. Pitää tehdä parempi aita.»

He menivät yhdessä vuohien luo. Koirat seurasivat. Myn otsa oli rypyssä, ja Thorin rinnassa kouraisi. Tätä ainaista valmiustilaa siltä varalta että jotain kamalaa tapahtuu! Oliko jotain jo tapahtunut?

Kun he pääsivät aitaukselle, My tarkasteli ongelmataapausta, valkoista, mustapilkullista kuttukiliä, joka katsoi heitä viattomana. Thor mulkaisi sitä ankarasti. Eilen hän oli saanut juosta tielle asti sen perässä. Kili katsoi takaisin ja höristi korviaan. Luonnostaan ylöspäin pyrkivien suupieliänsä taakka se näytti nauravan.

»Tuoko on vastasyntynyt?»

Thor nyökkäsi.

»Mikä sen nimi on?» My kysyi.

»Minä sanon sitä Riesaksi.»

»Hei Riesa, söpöliini, älä kuuntele tuota», My sanoi ja ojensi sormiaan. Kili alkoi välittömästi pureksella hänen hihansuutaan, ja hän vetäisi saman tien kätensä pois.

»Thor, meidän täytyy puhua», My sanoi ja puri huultaan.

»No voi helvetti.» Oliko noita sanoja koskaan seurannut mitään hyvää?

»Tiedäthän, että pidän sinusta», My aloitti.

»Minäkin pidän sinusta», Thor sanoi todenmukaisesti. He olivat tunteneet toisensa kauan, koulusta asti. Viimeisten puolen vuoden ajan he olivat tapailleet yhä useammin ja

päätyneet monta kertaa sänkyynkin. Thor piti Mytä tyttö-kaverinaan, totta kai, mutta yhteisestä tulevaisuudesta he eivät kuitenkaan olleet puhuneet koskaan. Eivätkä ylipäättään ruotineet suhdettaan. Sen verran Thorakin ymmärsi, että tämä asia oli ainakin muuttumaisillaan.

»Hm», My sanoi, risti käsivartensa ja käänsi katseensa. My oli suorapuheinen nainen, ja sitä Thor arvosti. Nyt My kuitenkin näytti sekä surulliselta että vihaiselta.

»Mitä?» Thor kysyi.

»Pakko sanoa, että et sinä mitenkään innokkaasti pyri osoittamaan, että pidät minusta.»

My nosti leukaansa.

Jos totta puhuttiin, Thorista heidän suhteensa oli perustunut enemmän toimivuuteen kuin intohimoon. Mutta hän oli olettanut, että My oli tyytyväinen. Hän ei tiennyt, mitä sanoa. Mitä My oikein odotti?

»Mitä mieltä sinä olet, onko meillä kaikki hyvin?» My kysyi.

My oli hauska, älykäs ja seksikäs. Kauniskin, Thor oli aina ollut heikkona vaaleisiin ja sinisilmäisiin naisiin. Hänen vaimonsa oli ollut vaalea ja sinisilmäinen. Ja hänen vaimonsakin oli ollut johdattelevien kysymysten mestari.

»Mitä mieltä sinä olet?» hän tiedusteli varovasti.

»Rehellisesti sanottuna en tiedä. Sinä olet mahtava tyyppi.»

»Mutta?»

»Ei muttia. Olet hyvä mies. Mutta joskus käy vain mielessä, pitäisikö meidän pitää taukoa.»

Taukoa. Thor oli ymmällään. »Siis haluatko sinä lopettaa?»

»Se on paljon sanottu. Onhan tässä paljon hyvääkin», My sanoi, mutta ei kuulostanut erityisen vakuuttuneelta.

Thor työnsi vasaran takaisin vyöhön. Hän katsoi pellon yli ja näki traktorinsa pysähtyneen keskelle peltoa. Se oli tempuillut aiemminkin, ja nyt se näytti simahtaneen.

»Minun tarvitsee ajatella, kai», My sanoi.

Thor raapi leukaansa.

»Ehkä meidän pitäisi tapailla välillä muita», My sanoi.

Thor lakkasi raapimasta. »Ketä muita?»

»Thor, en halua satuttaa sinua, mutta kai sinäkin olet huomannut, ettei tämä meidän juttu oikein vie minnekään.»

My oli oikeassa. Ja syyppä oli hän, kyllä hän sen tiesi. My ansaitsi miehen, joka rakastaisi häntä täydestä sydäimestään, sen hän oli valmis myöntämään ensimmäisenä. Jonkun, joka oli valmis panostamaan suhteeseen kaikkensa. Joka pystyisi antamaan Mylle sen mitä tämä halusi. Joka ei ollut sekaisin ja rikki ja ties mitä.

»Jos haluat», hän sanoi. My ei olisi ensimmäinen, joka hänet jättää. Päinvastoin. Ihmisiä häipyi hänen elämästään jatkuvasti. Se piti vain kestää. Muuten sen alle sortui.

»En oikeastaan tiedä, mitä minä haluan. Mutta minusta on hyvä olla rehellinen.»

»Totta.» Thor katsoi taas traktoria. Kuljettaja, nuori kaveri, joka kävi välillä auttelemassa, oli hypännyt ulos ja raapi nyt päätään.

»Minulla on lyhyt lounastunti, pitää mennä takaisin töihin», My sanoi. »Pärjäätkö sinä?»

»Totta kai, pitää jatkaa töitä», Thor sanoi ja viittasi kohti peltoa ja traktoria.

My rutisti häntä epäröiden, hyvästeli ja lähti. Thor katsoi hänen peräänsä, näki kuinka vaaleat hiukset hulmusivat olkapäillä, pani merkille huojentuneen ryhdin.

Tämä päivä ei ollut hänen parhaitaan, se oli varma.

Paljon myöhemmin samana päivänä Thor jäi istumaan autoon, kun Malmön-juna rullasi asemalta etelään ja katosi kaukaisuuteen. Hän oli kyydinyt vanhempansa junalle. Heidän oli määrä tavata ystäviä, käydä oopperassa, yöpyä hotellissa ja nauttia hotelliamaiaisesta. Tällaista tapahtui harvoin, ja hän oli iloinen heidän puolestaan.

Paikkoja särki, kuten pitkän työpäivän jäljiltä aina.

Pitkän viikon.

Pitkän elämän.

Hän oli kolmenkymmenenkuuden, mutta tässä ja nyt tuntui kuin ikävuosia olisi tuplaten. Hän hengitti ulos. Tyhjensi mielensä.

Tuntui suunnattoman suloiselta vain istua autossa hetken aikaa ja kuvitella, ettei kukaan vaatinut häneltä mitään. Ettei hänen tarvinnut kuin ajaa kotiin, avata olut ja miettiä, katsoako telkkaria vai lukeako kirjaa. Thor melkein nauroi, niin kaukana mielikuva oli hänen todellisuudestaan.

Hän soisi itselleen vielä hetken, sitten piti jatkaa. Korjata paikkoja, kantaa vastuuta.

Kun hän käänsi avainta virtalukossa, asvaltin poikki käveli vieras nainen. Naisella oli pitkät, tummat hiukset, ja suurinta osaa hänen kasvoistaan peittivät valtavat aurinkolasit, vaikka toukokuinen aurinko oli jo laskemaan päin. Tähän aikaan asemalla oli autiota, linja-auto oli juuri mennyt, eikä muita autoja näkynyt.

Thor epäröi sormet avaimella. Eihän hän tietenkään kaikkia laholmilaisia tuntenut, ei tämä niin pieni kaupunki ollut. Vaikka hän oli asunut täällä koko ikänsä, oli täällä paljon sellaisia ihmisiä, joita hän ei ollut koskaan tavannut. Mutta oman ikäluokkansa ihmiset hän tiesi melko tarkkaan, ja tätä naista hän ei ollut aikaisemmin nähnyt. Muutenkin nainen vaikutti jotenkin toisenlaiselta kuin tšekäläiset, ja Thor oli varsin varma, että hän oli muualta. Luultavasti Tukholmasta. Ei hän olisi osannut sanoa, mistä hän niin päätteli – ehkä harvinaisen korkeista korkokengistä tai hienostuneesta yleisilmeestä – mutta nainen ei vaikuttanut pikkukaupungin tyttöltä.

Eikä nainen näyttänyt oikein tietävän minne mennä, sillä hän katseli ympärilleen kuin jotain etsien. Erityisen pitkään hän tuijotti vanhaa taksitolppaa ja kylttiä, jossa kerrottiin, ettei

Laholmissa ja sen lähiympäristössä ollut toistaiseksi mahdollista tilata taksia. Taksitilanne oli kaupungin kesto-ongelmia.

Thor häilyi hetken kahden vaiheilla. Yhtäältä hän halusi kotiin, toisaalta häntä kiinnosti nähdä, kuinka tukholmalainen ratkaisisi tilanteen. Oltiin hänä tulossa vastaan? Muulla tavalla asemalta ei oikein päässyt minnekään. Pieleen menneen suunnittelun tuloksena Laholmin rautatieasema sijaitsi kaukana itse kaupungista.

Thor puristi ohjauspyörää.

Hän ei ollut vastuussa tästä naisesta. Hänen vastuullaan oli jo aivan tarpeeksi muita ongelmia. Itse asiassa hänen ongelmatilinsä oli täpötäynnä. Itse asiassa hän tarvitsi nyt päivän tai edes tunnin ilman kriisejä. Nainen oli aikuinen, hankkiutukoon itse sinne minne oli menossa.

Mutta...

Vastahakoisesti hän sammutti moottorin, tietämättä itsekkään miksi. Hän odotti, toivoi viimeiseen asti, että joku toinen ilmestyisi paikalle, mutta kun aseman tienoo pysyi yhtä autiona kuin tähänkin asti, hän avasi oven ja nousi innottomasti autosta.

Nainen käännähti häneen päin.

Tuulenvire pyyhkäisi Thoria kohti ja toi tullessaan aavistuksen jasmiin ja santelipuun tuoksua.

Ehkä hän kuvitteli. Tuo pienen pieni värähdys selkäpiissä oli luultavasti kuvitelmaa sekini.

»Hei. Miten menee?» hän huusi.

Aurinkolasit tuijottivat häntä vähän säikähtäneen oloisesti. Thor yritti näyttää kilttiltä ja vaarattomalta, ei yhtään isolta, metsittyneeltä ja pahantuuliselta itseltään.

»Onko kaikki hyvin?» hän kysyi. Santelipuun ja kukkien tuoksu häivähti taas.

»Missä päin kaupunki on?» nainen kysyi matalalla äänellä tukholmalaisittain murtaen. Tietysti pääkaupungista, mistäpä muualta. Näkyihän se kaikesta, suruttomasta asenteesta

epäkäytännöllisiin kenkiin. Thor antoi katseensa viivähtää kiiltävissä, mustissa kengissä ja niiden naskalinterävissä koroissa. Aika hyvännäköiset, pakko myöntää. Ne saivat naisen sääret näyttämään kilometrin pituisilta.

Hän osoitti Laholmiin päin.

»Tuolla päin», hän sanoi.

Sanaakaan sanomatta nainen alkoi kävellä.

Thor katsoi perään. Pelleilikö se?

»Ei sinne voi kävellä», hän huusi. Naisen vaatetus ei todellakaan soveltunut pitkänmatkankävelyyn. Hän oli puukeutunut pikemminkin rentoa klubi-iltaa varten. Hän sopisi paremmin ylelliselle nahkasohvalle. Ehkä vielä iltapuvussa, sukkiin verhoamat jalat kahisten aina kun ne osuivat vastakkain. Nuo tummat hiukset paljailla olkapäillä. »Sinne on liian pitkä matka. Autollakin kymmenen minuuttia», hän lisäsi.

Nainen seisahtui ja siirsi suuren, kiiltävän olkalaukkunsa toiselle puolelle. Jopa Thor näki, että tämä laukku oli jotain erityistä. Parfyymien tuoksu saavutti hänet taas. Jotain lämmintä. Aistillista. Tänne sopimatonta.

»Mistä bussit sitten kulkevat?» nainen kysyi ja lisäsi mutisten: »...tällaisessa loukossa.»

»Olet myöhästynyt bussista.» Sellaista sattui usein.

Nainen irvisti.

»Uskomatonta. No mistä minä sitten saan taksin?»

»Ei ole taksia», Thor vastasi. Taksiryttäjiä tuli ja meni.

»Eikö ollenkaan? Lasketko sinä leikkiä?»

Totta mooses. Sellaisenahan hänet tunnettiin. Hauskana seuramiehenä.

»Nyt ollaan maalla», hän selitti kasvavan ärtymyksen vallassa. Häntä väsytti, naisella ei ollut mitään asiaa olla tuollainen nirppanokka, eivät kauniit sääret ja käheä ääni aivan kaikkea oikeuttaneet. »Maalla on tällaista. Eikö sinulla ole kyytiä?»

Nainen katsoi häntä ikään kuin hän olisi päästänyt suustaan suurenkin tyhmyyden. Kuten ehkä olikin. Naisessa oli jotain yksinäistä.

»Ei.»

Thor odotti lisätietoa.

»Pärjään yksinkin», nainen lisäsi.

»No hyvä.»

Thor jäi paikalleen, kahden tunteen ristiaallokkoon. Pitäisi todellakin mennä kotiin. Jättää tämä nainen oman onnensa nojaan. Tarttua johonkin niistä tuhannesta toimesta, joita kotona odotti. Sitten taas...

Nainen seiso i hiljaa ja hammasta purren. Toinen käsi puristi laukkaa tiukasti. Rystyset valkoisina.

»Heittäisinkö minä sinut sitten?» Thor tiedusteli, ilmeisen kyvyttömänä jättämään naista yksin.

»Minähän sanoin, että pärjään itse», nainen napautti ja kääntyi pois päin.

Thor tuijotti hänen selkäänsä.

Siitä vain.

Hän istui autoon. Käynnisti moottorin. Vaihtoi peruutusvaihteelle. Katsoi taustapeiliin.

Nainen seiso i edelleen paikallaan. Viisi minuuttia, siinä kaikki. Hän oli suonut itselleen viisi minuuttia rauhaa, ja sen seurauksena hän oli nyt tässä tilanteessa, vaikka olisi voinut olla matkalla kotiin. Mutta ei naista voinut tänne hylätä kää n. Maalla ihmiset autoivat toisiaan. Niin hänelle oli opetettu. Niin täällä oli tapana toimia.

Ärtyneenä hän avasi autonoven uudestaan.

»Hotellileiko olet menossa?» hän huikkasi. Se ei tietäisi edes suurta mutkaa, helposti hän antaisi sinne kyydin.

Nainen vaiken i pitkään ja vastasi sitten: »En.» Yhtä ylepeänä kuin äskenkin. Mutta jokin hänessä, pieni värähdys äänessä tai tiukkaan puristetut rystyset, kertoi, ettei hän ollut lähimainkaan niin topakka kuin oli olevinaan.

»Oletko menossa jonkun luo?»

»En.»

»Jäitkö sinä siis väärällä asemalla junasta?» Thor kysyi.

»En kai minä vähä-älyinen ole.»

»Et kai», Thor lausui ei aivan vakuuttuneena.

No niin. Parasta olisi nyt vain lähteä. Mutta ilta oli alkanut jo viiletä. Toukokuun illat eivät olleet kovin lämpimiä, ja näillä seuduoin osasi olla kylmäkin. Viime viikolla oli ollut yöpakkasta, ja edessä oli varmasti vielä hallayö tai kaksi ennen kuin vaara olisi kokonaan ohi.

»Eikö täällä siis oikeasti ole busseja eikä takseja?» nainen tiedusteli.

Thor pudisti päätään.

»Kauanko sinne kestää kävellä?»

Thor katsoi korkokenkiä. »Riippuu siitä miten nopeasti sinä kävelet. Sinne on viitisen kilometriä. Keskustaanko sinä siis olet menossa?»

»En tiedä. Ei, en usko että keskustaan. Olen menossa Magnoliatielle.»

»Mihin numeroon?»

»Kolmoseen.» Nainen puri huultaan ja astui askeleen lähemmäs. »Tiedätkö, missä se on?»

Äkkiä palaset loksahdivat kohdilleen. Sehän tämä oli. Pakko olla. Kopea kaupunkilainen. »Se on joen toisella puolella», hän sanoi, nyt vähemmän myötätuntoisena. »Vieläkin kauempana siis», hän lisäsi.

»Niinpä tietysti», nainen sanoi.

Hän näytti menettäneen puhtinsa. Hän pyyhkäisi hiuksiaan. Riisui aurinkolasit. Thor oli liian kaukana nähdäkseen hänen silmänsä, mutta näytti siltä, että niiden aluset olivat rasituksesta tummat. Nyt et ala sääliä, hän komensi itseään. Vaikka nainen näyttikin väsyneeltä. Ja vähän surulliselta.

»Mitä sinä siellä teet?» Thor kysyi.

»Missä?»

»Magnoliatiellä.»

»Asun siellä.»

Thorin oli vaikea salata ällistystään. »Niinkö?»

»Omistan sen talon», nainen sanoi leuka uhmakkaasti pystyssä. »Magnoliatie kolmonen on minun taloni.»

»Veisinkö minä sinut siinä tapauksessa sinne?» Thor kuuli sanovansa. Eihän nainen voisi kävelläkään.

Nainen katsoi häntä pitkään ja tutkivasti, tarkasteli päätä varpasiin, kuin arvioiden, millä todennäköisyydellä hän olisi mielipuoli tappaja. Taas Thor tunsi värähdyksen ihollaan. Ilmeisesti hän läpäisi tarkastuksen.

»Jos ei siitä ole liikaa vaivaa», nainen sanoi ja suuntasi älyttömän korkeilla koroillaan häntä kohti. Maa oli epätasainen, ja hän horjahti.

Thor melkein pyöräytti silmiään.

»Hyppää sisään», hän sanoi.

Saattoihan tämä käydä kiinnostavaksikin.

STELLA, LUKSUSTA RAKASTAVA nuori tukholmalaisnainen, menettää työnsä, kotinsa ja poikaystävänsä samana päivänä. On vain yksi paikka, jossa hän voi nuolla haavojaan – hänen äitinsä lapsuudenkoti, vuosia tyhjiään ollut mökki Etelä-Ruotsin maaseudulla. Vesi ei juokse eikä sähköä saa seinästä, mutta Stellalla on suunnitelma. Hyvä suunnitelma. Kaikkea muuta kuin päätön suunnitelma. Tai sitten hän on kaiken muun lisäksi menettänyt myös järkensä.

Kun kuvioihin astuu hieman omahyväinen, mutta varsin suutelutaitoinen maajussi-Thor, alkaa vaikuttaa siltä, että maalaiselämälläkin on toden totta puolensa. Mutta Stellahan on vain käymässä. Onhan?

»Tässä on kaikkea, mitä hyvän romanttisen kirjan pitää sisältää. Monimutkaisia ihmiskohtaloita, vastakohtien vetovoimaa, räjähtävän tuhmaa seksiä, mahdotonta rakkautta.»

– TARA

	 9 789510 454572
www.wsoy.fi	84.2 ISBN 978-951-0-45457-2